

L'obra exposa les afinitats i desavinències de la pensadora amb la doctrina i la història de l'Església catòlica

Fragmenta publica per primer cop en català 'Carta a un religiós', síntesi del pensament espiritual de Simone Weil

Jordi Pacheco · 14 de setembre de 2026

Compartir:

«Quan llegeixo el catecisme del Concili de Trento, em sembla que no tinc res en comú amb la religió que s'hi exposa. Quan

llegeixo el Nou Testament, els místics, la litúrgia, quan contemplo la celebració de la missa, **sento amb una espècie de certesa que aquesta fe és la meva**, o més aviat que seria la meva si no hi hagués la distància que la meva imperfecció interposa entre ella i jo».

Amb aquesta reflexió arrenca *[Carta a un religiós](#)*, el llibre que millor sistematitza la visió del fet religiós de Simone Weil (1909-1943) i que ara publica, per primer cop en català, l'editorial Fragmenta. Escrita originalment en francès i traduïda per **[Pau Matheu Ribera](#)**, l'obra exposa les afinitats i desavinences de la pensadora amb la doctrina catòlica i la història de l'Església. «Ho fa sense estalviar-se cap crítica i **avançant-se vint anys a l'obertura a la llibertat religiosa del Concili Vaticà II**, que adoptarà algunes de les seves propostes», apunta el segell barceloní en el material promocional.

Considerada una de les pensadores més rellevants del segle XX, Weil va escriure *Carta a un religiós* entre setembre i octubre de 1942, en plena Segona Guerra Mundial, durant el seu exili a Nova York. Allà va conèixer el dominic i pintor francès Marie-Alain Couturier, a qui va adreçar aquest text que va ser **publicat per primer cop el 1951 per Gallimard**, la prestigiosa editorial parisenca que aleshores dirigia Albert Camus.

«Simone Weil es va sentir atreta pel cristianisme, però **va preferir no entrar formalment a l'Església** sinó quedar-ne fora, entre els exclosos. Ella tenia les seves objeccions intel·lectuals al catolicisme, que són les que exposa a la *Carta a un religiós*. I va preferir explicar aquestes objeccions i no fer-se batejar», apunta Ignasi Moreta, editor de Fragmenta.

En aquest sentit, Moreta descriu la «tensió dialèctica» entre Weil i el catolicisme com «un moviment d'aproximació i de distància, d'acostament i al mateix temps de preservació de la

independència, que fa que la figura de Weil resulti atractiva i gens òbvia». «D'altra banda —continua Moreta—, moltes de les **objeccions de Weil** es resumeixen en la idea que el cristianisme no pot pretendre tenir l'exclusivitat de la salvació. I això és una sensibilitat que el Vaticà II va recollir. Hem superat l'"*extra Ecclesiam nulla salus*" ["fora de l'Església no hi ha salvació"], i figures com Simone Weil hi han contribuït».

Del pensament religiós al compromís social

En el text, la filòsofa francesa **exposa un pensament religiós desenvolupat a partir de les seves vivències, lectures i reflexió**. Per això hi parla de mitologia grega, de les tradicions egípcies o hindús, d'Heràclit, Plató o els estoics. I, a partir de plantejaments filosòfics i espirituals relacionats amb la figura de Jesucrist, traça un camí de saviesa que serà també la base de la seva militància política com a professora, sindicalista i membre de la resistència francesa.

Tot i la seva condició benestant, la pensadora va destacar per una **forta consciència social** que la va dur a implicar-se en el patiment que va colpejar la humanitat durant l'Europa d'entreguerres. Després d'estudiar filosofia a París i obtenir una plaça de professora, l'any 1935 es va implicar en les lluites del món obrer, experiència que va condicionar tot el seu pensament filosòfic i antropològic posterior, marcat també per un camí espiritual sempre en evolució.

L'any 1942 es va exiliar a Nova York i, posteriorment, a Londres, on **va morir el 24 d'agost de 1943** de tuberculosi i esgotada després d'una trajectòria viscuda amb una intensitat que els seus biògrafs consideren «excessiva».

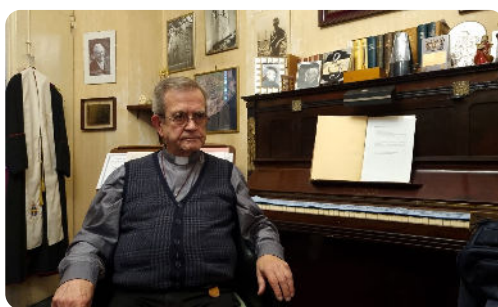
Després de [**La gravetat i la gràcia**](#), obra magna de l'autora, i de [**Simone Weil: el silenci de Déu**](#), la biografia que va fer-ne Josep Otón, Fragmenta torna a apostar per aquesta pensadora que defineix com a «**inclassificable i inspiradora de desenes de generacions**».

Llegeix més sobre:

Cultura

Compartir notícia:

També et pot interessar:

CULTURA

Valentí Miserachs: “Lleó XIV és un home de

CULTURA

«Estem encantats d'anar a Catalunya»:

